

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE ♦ 3. RÉSZ

POKOLI VÁGYAK

finep
selection

KEL CARPENTER

USA TODAY BESTSELLERSZERŐ

K E L C A R P E N T E R

POKOLI VÁGYAK

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE ♦ 3. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Azoknak az erős nőknek,
akiket egyszerűen nem lehet megfékezni...
ti inspiráltok engem.*

*„Just gonna stand there and watch me burn /
that’s alright because I like the way it hurts.”¹*

~ Eminem és Rihanna, *Love The Way You Lie*

¹ Jelentése: Csak nézel engem, míg lángolok, és nem gond ez így, mert jó a fájdalom.

I. FEJEZET

LÁNGOLTAM.

Legalábbis úgy éreztem, amikor elfordultam az üvegfaltól, ami egész New Orleans-t a szemem elé tárta. A holtak városát. A Pokol kapujában álltunk, basszus, erre mi történik?

Kezdetét veszi az átalakulásom.

Mit is mondott Rysten, mennyi idő alatt megy végbe? Negyvennyolc óra? És mi lesz azután?

Megborzongtam, de nem azért, mert fáztam. Félig succubus vagyok, félig pedig... a fenevad. Porig égettem a Rubynkék Szalont. Megjelöltem Larant és Moirát is. Szétszaggattam annak a rémálom-impnek a lelkét. És majdnem az összes Lovassal lefeküdtem. Egy kivételével.

Szóval... miket fogok még csinálni az átalakulás alatt? Egyáltalán én leszek az elkövető vagy a fenevad?

Mélyet sóhajtottam, és izzadt tenyeremmel végigsimítottam a hajamon.

Már ha nem égek addig spontán is hamuvá.

– Minden rendben, kedves? – kérdezte Rysten, és ezzel visszarántott a valóságba.

Nagyokat pislogva arra eszméltem fel a kábulatból, hogy ott áll az ajtóban.

– Azt mondtad, negyvennyolc óráam van. És azután mi lesz? – kérdeztem, miközben kapart a torkom.

Tettem egy lépést felé, de hirtelen megtorpantam. Változást éreztem a levegőben. Szinte észrevehetetlen volt. A Lovas pupillája kitágult, és mélyeket lélegezve lehunyta a szemét.

Miután pedig kinyitotta, már nem az a Rysten volt, akit ismertem és szerettem.

Ismét pislogni kezdtem, ezúttal a körülötte képződő ködtől. Apró, fehér pöttyök jelentek meg a bőrén. Lassanként egyre több lett belőlük, míg végül már egymást érték, mintha belepte volna a hó... vagy a hamu. Furcsán szép és egyben ijesztően furcsa volt.

– Te látod, amit én...

Torkomon akadt a szó, amikor újabb remegő lélegzetet vett.

Felnyögött.

– Olyan jó érzés – mormogta.

Összehúzott szemmel, gyanakodva szemléltem. Megmozdult körülötte a köd, és gomolyogni kezdett, pulzálva, körbe-körbe, valamiféle ritmusra. *A szívének a ritmusára.*

– Azután mi lesz?

Ez a három szócska sokkal csábosabban hangzott, mint gondoltam volna. Közelebb léptem. Rysten zöld szeme szinte feketévé sötétült. De nem a dühtől. Hanem...

– Vagy a succubus éned, vagy a fenevad veszi át az uralmat. Esetleg mindkettő.

Előbukkanó nyelvével megnyalintotta az alsó ajkát. A forróság még inkább felszökött bennem. Lassan már az ájulás fenyegett, amivel talán még jobban is jártam volna, ha azt vesszük, ahogy Rysten rám nézett.

– És aztán? – kérdeztem rekedten, a hangom csupán suttogással ért fel.

A Lovas szája mosolyra húzódott, amiben most semmi csibészes, semmi aranyos nem volt. Mintha egy vadállat nézett volna vissza rám. Egy ragadozó, akit csak egyetlen cél vezérel.

– Táplálékra lesz szükséged.

Már három lépést tett felém, mire felfogtam egyáltalán, mit művel. A kábaság kezdett újra erőt venni rajtam. A lüktető forróság... hajtott. Felé.

– Mit csinálsz? – rebegtem kiszáradt ajkakkal.

Minél közelebb jött, annál inkább remegett a lábam, de nem igazán tudtam eldönteni, hogy az erőfeszítés vagy a vágy okozza. Még ebben az irgalmatlanul ijesztő állapotában sem féltem igazán tőle. Soha nem bántott volna.

Kimért léptekkel közeledett. Mire elém ért, a szeme teljesen fekete volt. Nyoma sem maradt benne semmiféle színnek.

Az ajkamba harapva küzdöttem, hogy hozzá ne hajoljak, el ne ájuljak. Ekkor Rysten megkönnyítette a helyzetem, és a derekam köré fonta erős karját. Karmokban végződő ujjai vastag pulóveremen keresztül is a bőrömbe vájtak. Halk nyögés szakadt ki belőlem, és mélyet lélegeztem.

Az illata megcsapott, akár egy tehervonat szele, elkaptam az ingét, és az anyagot a két kezem köré csavartam. Biztatásnak vette, több sem kellett neki. A szabad kezével a hajamba túrt, és miközben a másikkal magához húzott, hátradöntötte a fejem. Elolvadtam

az érintésétől, ahogy a bennem dúló tűz fékezhetetlenül fokozódott, hogy utat törve magának enyhülésre leljen.

Ajkát az enyémmre tapasztotta, ami teljesen elvette az eszem.

Egyszerűen képtelen voltam gondolkodni, az összesimuló szánkon kívül semmit sem éreztem. Olyan hévvel csókolt meg, hogy elborított a vágy. Maga alá temetett.

Annyira, hogy amikor a karja a derekamról a fenekemre csúszott, és felemelt, a lábam habozás nélkül a csípője köré tekertem. A nadrágján át is éreztem merevedését, ahogy hozzám dörgölőzött, amittől teljesen beindultunk.

A vállára tettem a kezem, és élvezettel tapogattam ki keményen duzzadó izmait. Ujjaim játszadoztak a gallérjával, majd az inge alá csusszantak, a türelmetlenség felülkerekedett rajtam, és a sűrű szövetbe markolva megrántottam. A gombok lepattantak, az inge szétnyílt. A kezem mellkasának sima bőrére tapadt. Ő jóváhagyóan felmordult, beleremegett a gyomrom. A lángok egyre vadabbul lobogtak bennem.

A hátam a hűvös üveghez ért, amittől az elmém épp csak annyira tisztult ki, hogy felismerjem, valami nagyon nincs rendjén. Igaz, hogy gyakrabban izgulok fel, mint azt szívem szerint beismertem volna, azért nem szokásom két másodperc alatt rávetni magam valakire. Kibontakoztam a csókból, hogy levegőhöz jussak, és megkérdezem, mi a fene folyik itt. Rysten viszont még ezt a röpke pillanatot is kihasználta, és finom csókok meg harapdálások sorát hintve a nyakamra, ismét hozzám dörgölőzött.

Hátracsuklott a fejem, neki az üvegnek; a hátam ívbe görbült, hogy mindenemet felkínáljam, mert akkor és ott semmi más nem számított. Csak a bennünk és köztünk lobogó tűz, amittől egészen

elhomályosult előttem a világ, és nem érdekelt más, csak hogy érez-
zem őt a meztelen bőrömön.

– Mi a...

Ezt a hirtelen közbeszólást hallottam ugyan, de ahhoz már ke-
vés volt, hogy áthatoljon az engem elnyelő perzselő forróságon.
Az egyik pillanatban még az üveghez szorulva álltam, a következő-
ben már négykézlábra ereszkedtem.

Vad morgás hagyta el a számat, amint felpillantottam, látva, hogy
az Apokalipszis két Lovasa lefogja Rystent, akinek koromsötét dé-
moni tekintete az enyémbé fúródott.

– Kibaszott egy idióta vagy! – üvöltötte Háború.

Közben Halál aktív támogatásával fejfogásra váltott. A saját han-
gomon hördültem fel, jelezve, hogy a düh már eluralkodott rajtam,
és kitörni készül. Eszembe sem jutott, hogy a fenevad munkálko-
dik bennem, csak miután Juliant félrelöktem, Larannek pedig leke-
vertem egyet.

Mozdulatlanná dermedtem, ahogy ismét kitisztult a fejem. Ret-
tegve szorult össze a gyomrom. Laran megütközve bámult rám, és
úgy dobta le Rystent, hogy csak úgy puffant. Bármilyen hipnotikus
vágó szállta is meg, az azon nyomban eltűnt, ahogy a padlóra zu-
hant. A tekintete kitisztult, és miután a tejfehér köd eloszlott körü-
löttem, visszaváltozott élénk sötétzöldre.

Megráztam a fejem, próbáltam megfejtetni az okát ennek a szé-
dületnek.

– Ruby, kedves, annyira sajnálom...

Eddig jutott Rysten a bocsánatkéréssel, mert Laran fejbe rúgta.

– Hé! – ordítottam rá a Lovasra, és a tomboló düh, ami a hely-
zet okozója volt, ismét a felszínre tört. – Mi a fene volt ez, Laran?

A kezem már ökölbe szorult, de visszafogtam magam, és nem húztam be neki.

– Ruby – szólalt meg ekkor Julian megtévesztően szelíd hangon –, tisztában vagy vele, hogy lángol a kezed?

Kissé félve pillantottam le a két kezemre, és valóban kéken égtek. A lángnyelvek egészen a könyökömig értek, mégsem égtek.

Nyeltem egy nagyot, és összeszorított foggal koncentrálni próbáltam elérni, hogy kialudjon a tűz.

Persze nem ment ilyen egyszerűen.

Először nem történt semmi. Nem is szelídült, de nem is fokozódott. Bizonyos szempontból ezt már sikernek könyveltem el. Elvégre ha előhívtam a lángokat, szinte minden alkalommal meghalt valaki, vagy leégett egy épület. Szóval bizonyos szempontból az, hogy most nem történt semmi, már haladás volt.

Csak aztán meggyulladtak a ruháim.

– A kurva életbe! – nyögtem fel, és a bennem élő fenevadhoz fordultam.

Eloltotta a lángokat anélkül, hogy kérnem kellett volna tőle, de gonosz vigyora nem kerülte el a figyelmemet. Ő tudta, mi folyik itt. Hogy hamarosan alig vagy egyáltalán nem lesz irányításom a dolgok felett.

Néhány nap múlva nem lesz senki, aki a fenevad és a világ közé merne állni.

Senki, az Apokalipszis Lovasait kivéve.

Még jó, hogy éppen erre teremtették őket, mert a felügyeiletem kezdett állandó feladattá válni.

2. FEJEZET

DOHOGVA MEGKERÜLTEM LARANT, és végigtrappoltam az előszobán. Moira az ajtóban állt, kétrét görnyedve a röhögéstől, amitől úgy dülöngélt jobbra-balra, hogy összeütköztünk. A szememet forgatva karon ragadtam, berángattam a mögöttem nyíló szobába, és magunkra csaptam az ajtót. Ez ugyan nem tartotta volna örökre távol a Lovasokat, de talán adott néhány perc haladékot.

Ekkor kopogás hallatszott.

– Azt a...

Résnyire kinyitottam az ajtót, de Julianre számítottam a legkevésbé.

– Ruby, tudom, hogy most biztos...

– Öt perc. Kaphatnék öt kibaszott percet, hogy magam lehessek?

– csattantam fel.

Julian meg sem rezzent, és nem is tágított.

– Most, hogy megkezdődött az átalakulás...

– Rysten azt mondta, negyvennyolc órám van. Én öt percet kérek.

Nem voltam hajlandó meghátrálni, és álltam a tekintetét, mire az fagyossá és érzéketlenné vált.

– Rendben. – Az állkapcsa megrándult. Már éppen kicsuktam volna, mire ő megfogta az ajtót, és ellentartott. – De ha hallok valamit...

– Öt perc! – ismételtem meg, és az ajtónak vettem magam.

Az viszont nem mozdult, míg végül Julian rövid biccentést követően odébb nem állt.

Az ajtó kattánva becsukódott, én pedig hátat fordítva, megtámasztva a fejem, nekidőltem. A plafonra meredtem, aztán összeszedve magam feltettem a kérdést:

– Mit fogok most csinálni?

– Amit szoktál – felelte Moira. Lendületet véve ellöktem magam az ajtótól, és a barátnőmre nézve kérdően felhúztam a szemöldököm. Ő erre dacosan összeszorította a száját, aztán csak egyetlen szót mondott: – Túléled.

Bandita jött oda hozzám, és ráncigálni kezdte a farmerem. Lehajolva a karomba vettem, majd a fehér tollpaplannal borított ágyhoz mentem, hogy leüljek vele. Moira is csatlakozott hozzánk, és elnyúlva mellém telepedett.

– Félek – suttogtam Bandita bundájába.

Ő erre dorombolni kezdett, és a kis pofájával hozzám dörgölözött.

– Persze hogy félsz – horkant fel Moira. – Máskülönben aggódnék is. – Azzal összefonta a karját a feje mögött, mintha neki az égvilágon semmi gondja nem lenne. Pedig ez nem így volt, de ezt csak az empátiámból adódóan tudtam, és mert már évek óta figyeltem őt.

– De itt vagyok neked én – folytatta felettébb magabiztosan. – Meg a kukaturkász panda, na meg a Lovasok, ugye. Legalábbis némelyikük, amikor éppen nem csak megdugni akarnak.

Felkuncogott, Bandita pedig egy istentelenül fülsértő nyihogást eresztett meg. A homlokomra szorítottam a tenyerem, majd egy ingerült sóhaj kíséretében végighúztam az arcomon.

– Pontosan ez az, amiért aggódom – motyogtam. – Mi van, ha a Lovasok nem tudnak megállítani? Mi van, ha... – Szünetet tartottam, felkészülve rá, hogy kimondjam, amit gondolok. Ami így hangzott: – Mi van, ha a fenevad előtör, és a végén még mindenkit kinyírok New Orleansban?

Úgy tűnt, hogy Moira komolyan fontolóra veszi a szavait. Beszívta a levegőt a foga között, mielőtt válaszolt:

– Nem hiszem, hogy ez bekövetkezne.

Oldalra hajtottam a fejem, és a plafonra hunyorogtam.

– Miből gondolod ezt?

– Két okból is. Az egyik, hogy mind a négy lusta disznó mocskosul rád van indulva. Az előbb is azt hittem, hogy Julian mögéd lép, rád hajolva, és ott helyben megdug, amikor abban a négykézlábás pózban, ami felhívás volt keringőre, morogni kezdte – kuncogott megint.

– Én nem is...

– Ó, dehogynem. – Moira vigyorgott, miközben a mutatóujjával hadonászott felém. – Előttem nem kell szemérmeskedned! Több mint tíz éve te vagy a legjobb barátnőm. Tudom, milyen vagy, amikor felizgulsz, de nem tudsz kufircolni. Az elmúlt öt éved, az megvan?

Egy szemforgatás kíséretében előrenyomtam a derekam, kikaptam alóla a párnát, és Moira arcába vágtam. Szemrebbenés nélkül elkapta.

– A másik ok – kezdte eltúlzott lassúsággal – az az, hogy succubus vagy, aki több mint öt éve éhezik. Valami azt súgja nekem, hogy az átváltozásod egy pokoli jó kis show-műsor lesz.

Megint elvigyorodott, a kék pentagrammák a szemében huncutul kavarogtak.

– De ugye nem tervezed végignézni, ahogy...

– Kurvára nem – felelte pukkadozó hangok kíséretében Moira, amik aztán vad vihogásba torkollottak. – Szeretlek, Rubes, de olyan vagy nekem, mintha a testvérem lennél. Az átváltozásod kész pornónak ígérkezik, amit nem kívánok megtekinteni. Ha arra vágyom, itt van nem messze a Bourbon Street.

Bourbon Street. Az egyetlen hely ezen a kontinensen, ahol ha behunyt szemmel elhajítunk egy követ, több esélyünk van eltalálni egy démont, mint egy embert. Csupán három háztömbnyire van a Pokol kapujától, és gyakorlatilag ellepték a fajtánk tagjai. Ami azt jelenti, hogy egyikünk számára sem volt biztonságos. Ilyen kék jelölésű ragyogó szemekkel pláne nem.

Moira az ördög jelét viselte, és ha csak egy pillanatra is lecsúszna róla az álcája, mindennek vége lenne. Megtudná a világ, hogy valaki más jogosult már az ördög nevére.

– De ugye nem tervezel mostanában lemenni oda, tekintve az eseményeket... – puhatolóztam. A barátnőm lehajtotta a fejét, ami gyanakvást ébresztett bennem. – Moira, ezt nem gondolhatod komolyan!

Felsóhajtott.

– Nem úgy mondanám ezt, hogy tervezem. Inkább úgy, hogy mérlegelem a lehetőségeimet – védekezett. – Merthogy nem úgy tűnik, mintha bárki is átkelne addig, amíg te át nem alakulsz. Az pedig hetekig is eltarthat, amíg teljesen végbemegy. Kár lenne kihagynom a bulit, ha aztán úgylis elhagyjuk a Földet...

Tudom, hogy nem akarta, hogy úgy tűnjön, mintha büntudatot akarna ébreszteni bennem, de ettől a burkolt célzástól összeszorult a szívem. Egyrészt mert mindenről én tehettem, másrészt pedig mert egyszer már majdnem elveszítettem őt. Ennek ellenére úgy döntött, hogy követ engem, és nem is csak ennek a világnak a végére, hanem egy teljesen másik világba is.

Feljebb ültem, nem törődve a tiltakozásával, letettem Banditát, és magamhoz öleltem Moira törékeny testét.

– Nem fogom megmondani neked, hogy mit tehetsz, és mit nem. Csak aggódom érted – suttogtam sötétzöld hajába.

Menta- és tavaszillata volt.

– Tudom. – Átkarolta a derekamat, és magához szorított. – Én is érted. Soha életemben nem aggódtam senkiért és semmiért rajtad kívül, és mindezt szex nélkül – dűnnyögte. – Éppen ezért csak gondolkodom rajta, de még nem döntöttem el. Tudod, hogy soha nem tennék olyat, amivel veszélybe sodorhatlak.

– Magam miatt nem aggódom.

Kopogás szakított félbe minket, mire bosszúsan mordultam fel az orrom alatt. Moira még jobban magához szorított, majd amikor az ajtó kitarult, éreztem, hogy némán rázkódni kezd a visszafojtott nevetéstől.

– Ruby, kedves, nem szívesen zavarlak meg, de Allistair hamarosan itt lesz, és meg kell beszélünk, hogyan tovább.

Csak feltételezhettem, hogy Rysten az átalakulásra gondol, de nem válaszoltam. Aztán mégiscsak kihámoztam magam Moira karjai közül, és visszamentem vele a nappaliba.

Ott ő leült a szoba túlsó végében álló magányos fotelbe, és bocsátnakérő pillantást vetett rám. Hirtelen átfutott az agyamon, hogy talán az előbbi megmagyarázhatatlan csókolózásunk miatt ilyen

távolságtartó, vagy a megrendült bizalom miatt, amit Moira elrablása okozott, és amit helyre kell még állítanunk. Abból ítélve viszont, ahogy Julian nekünk hátat fordítva bámult ki az üvegfalon, összekulcsolt kézzel a dereka mögött, csakis arra tudtam következtetni, hogy egy kicsit mindkettő.

Tettem egy lépést Laran felé, aki a kétszemélyes, fekete bőrkana-pén ült, és megdermedtem, amikor a tekintete végigsöpört rajtam – forrón, hevesen és gyanakvón. Ez utóbbi miatt torpantam meg.

– Valami baj van? – kérdeztem, a hangom kicsit élesebben csengett, mint szerettem volna, és egy kicsit előbújt belőlem a fenevad. Nem örült Larannek. Egyikünk sem értette, hogy neki – pont neki – *ugyan mi baja velünk*.

Meg volt jelölve.

A miénk volt.

Sűrű köd képződött körülötte, látszólag a semmiből. Vörös volt, mint az emberi vér, hömpölygött és tajtékzott, ahogy ömlött belőle. Hunyorítva pislogtam rá, miközben félrehajtottam a fejem.

– Kérdeztem valamit, Laran.

Fülledt és lágy hangon szólaltam meg, nem a sajátomon. Érzéki-ség és tűz hallatszott ki belőle, ami úgy tűnt, hatással van rá. A szeme egyöntetű feketévé vált, a szemfehérjéje teljesen eltűnt. Ajkaim szét-nyíltak, ahogy a forróság szétáradt bennem, és az ereimen keresztül lényem sajgó pontjához száguldott. A fejem dübörgött.

Újabb lépést tettem felé, miközben épp csak észleltem a külső hangokat; a beszélgetést, ami most nem számított. Laran összekulcsolta a kezét, mint aki igyekszik visszafogni magát. Hogy mitől, azt nem tudtam, de a lüktető dübörgés folyamatosan űzött, sőt egye-nesen lökött felé.

Közvetlenül a lába közé helyezkedtem, a ködön keresztül előre-nyúltam...

Ekkor erős kezek szorultak a derekamra, és hátrarántottak, távolabb tőle. Távolabb az én...

– Térj magadhoz, Ruby! – suttogta a fülemben egy vágótól rekedt és mély hang.

Hátrátántorodva nekiütöttem valaminek. Az ajkaim szétnyíltak, megízleltem a levegőt magam körül. A kéjt és a forróságot. A sötétséget és az árnyakat. Olyan csípős hideg volt, ami elindította bennem az égető vágyat a tudómön át egyenesen a combom közé.

A mögöttem álló test mozdulatlan maradt, mint egy halott; se nem húzott magához közelebb, se nem engedett szabadon. Mint aki hezitál. Ekkor a hátam mögé nyúltam, és megragadtam a vállát. Ujjaim végigsiklottak feszes izmain, végigsöpörtek csupasz nyakán, köréjük tekertem a rövid hajfürtöket, amikről tudtam, hogy fehérek. Erőtlenül megrántottam őket, mire egy morgás szakadt ki belőle. Elmosolyodtam.

A derekamon nyugvó kéz megfeszült, szinte már fájdalmasan, de ő csak nem mozdult.

– Ne tegyél próbára! – suttogta a fülemben Halál. Az ajka hűvös volt, ahogy végigsimított a nyakamon – előbb le, majd újra fel. Mély levegőt vett, és én megborzongtam a gyönyörtől. – Lehet, hogy te vagy a Pokol örököse, de senki sem kacérkodik a Halállal, hacsak nem akarja magát megadni neki.

Az önuralmam már csak egy hajszálon függött. A kép pedig, ami bevillant rólunk, ahogy fölém kerekedik, elszakította. A fenevad előretört, és a fenekem a hozzám nyomódó, kemény férfiasághoz préselődött.

Kéjes szisszenés hangzott fel.

– Lehetsz a Halál is, akkor is térdre kényszerítelek – válaszolta a fenevadam.

Az ő elképzelése erről azonban teljesen más volt, mint ahogy azt általában elképzelik. Ő nemcsak a behódolásra vágyott. Hanem Julian imádatára, odaadására, az átkozott lelkére.

Az ő elképzelése az előttünk térdeplő Halálról úgy végződött, hogy az arca a combom közé merül, és a jelem a kibaszott farkára ég.

Ó, bakker, totál kész voltam.

De nem tudtam rávenni magam, hogy leálljak.

A forróság elszabadult bennem, mint a lángok a Pokolban. Lüketetett. Dübörgött. Taszigált, hogy rávegyen valamire, amit nem is értettem teljesen. Hátratoltam a fenekem, végighúzva ágaskodó szerzőmámán...

Csatt!

Nem győztem pislogni. Nem mintha ellene lettem volna a fájdalomnak, de eléggé váratlanul ért. A látásom kitisztult, de nem Halál vagy valamelyik Lovas állt előttem, hanem Moira.

Felvonta sötétzöld szemöldökét, majd önelégülten összefonta a karját a mellkasán.

– Tudom, hogy most kurvára fel vagy izgulva, de megvan ennek a helye és ideje, és nem az én nem is oly szűz szemeim előtt. Szedd össze magad, Rubes!

A fenevadam pislogva meredt rá.

– Te most pofon vágta? – kérdezte a barátnőmtől, és zavartan ráncolta a homlokát.

Moira azonban nem hátrált meg.

– Igen. Egy kiéhezett ribanc vagy. Vágom. De szeretném, ha összeszednéd magad még egy kis időre. – A fenevad félrehajtotta a

fejem, ránézett, és az ereimben lüktető dübörgés egy pillanatra enyhült. – A kedvemért. Megtennéd a kedvemért? – kérdezte halkan.

Nem könyörögve, mert Moira sosem könyörgött. Ehelyett azt követelte a fenevadtól, amivel mindenki más hiába próbálkozott volna a szobában.

Mert nem a Lovasok jelentették számunkra a mágikus köteléket. Ami összetart minket, amikor minden más kudarcot vall.

És akiért bármit megtennénk.

A fenevad kinyújtotta a kezünket, és félresöpört egy kósza, sötétzöld tincset. Intim mozdulat volt, de egyáltalán nem szexuális.

– A kedvedért. Amiért mindig is megvédted őt. Figyelmeztetek: érzem, hogy közeleg az idő, amikor nem leszek képes türtóztatni magam. – Felemeltük a fejünket, ahogy a tekintetét Laranre szegezted, aki nem messze, Moira mögött ült, és sötét tekintetével feszülten figyelt engem. – Minden páromat követelni fogom, mielőtt hazatérünk.

Azzal visszavonult, míg engem nedvesen és zavartan magamra hagyott.

Még arra sem volt időm, hogy felfogjam a hátam mögött megszólaló hangot, fényes foltok robbantak fel a látóteremben. A világ kifehéredett, ahogy az álom rám talált, de a bennem égő tűz nem csillapodott.

Még az alvás sem tudott megmenteni pokoli kínjaimtól... vagy vágyaimtól.

✧ JULIAN ✧

AZ ÖVÉ VOLTAM. Az övé voltam, és ő tudta ezt. Míg Ruby sosem fedte volna fel az egyre erősödő vonzalmát irántam, ahogy én sem a hozzá való fájdalmas kötődésemet, addig a fenevad viselkedése nagyon is nyilvánvaló volt. Azért lettünk kiválasztva, azért teremtettek minket, hogy védelmezzük őt, de a fenevad többet akart.

Mindannyiunkat akarta – mindenestül. Engem is.

Teljes mivoltomban. A lelkemet is.

Ezt a lényt nem érdekelte, hogy van-e, mondjuk, szívem, ami esetleg érez bármit is, nem csak hasztalanul ver a mellkasomban. Ebből a szempontból nem okoznék csalódást. Lehet ugyan, hogy emberként nevelték, de a karom között csupa tűz és szenvedély volt.

A bőre úgy izzott, mint az éledező láng parazsa. Forróbb volt a csillagoknál, és halálosabb, mint bármi, amit csak el lehet képzelni ezen a világon. Az erő, amit magában őrzött, ritkán volt jelen, tekintve attól, amikor aludt. Ilyenkor éreztem azt, ahogy a vágya

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

megperzsel, belém kap, még kifejezettebben, mint amikor pajzánul incselkedett velem.

A mellkasomhoz szorítottam a testét, és úgy tettem, mintha nem lenne rám hatással, ahogy a nyakam köré fonja a karját, és még ál-mában is belém kapaszkodik. Magamba szívtam az illatát. Mámorító volt.

– El kell vinnünk – jelentette ki Laran.

Nem vallhattam be nekik. Az érzéseimet. Még magának Rubynak sem, noha tudtam, hogy fáj neki az, hogy megtagadtam kettőnket. Úgy akartam őt, mint még soha senki és semmi más.

És bármennyire is igyekeztem távol tartani magam tőle – mindannyiunk érdekében –, lassan már a tűrőképességem határait feszegettem.

– Ha felébred, táplálkoznia kell majd – kezdte Allistair. Már a puszta gondolatra is felmordultam amiatt, hogy nem én fogok segédkezni ebben. – Van valami mondanivalód, Halál?

Egy icipicit szorosabban magamhoz öleltem.

Valami bajom van?

Van bizony.

Túlságosan is mély ellentmondások munkáltak bennem Rubyval kapcsolatban. Ha az átkozott munkámat végeztem volna, egyszerűen átadom őt, és kész. Visszautasítom a közeledését. Megtagadom tőle a párzási köteléket, amit kínál.

A biztonságát tartom szem előtt, és nem hagyom, hogy elkalandozzon a figyelmem. Nem álmodozom arról, hogy milyen színű lenne a bőre, miután rásuhintanék a szíjjammal, nem fantáziálok arról, hogyan nyögdecselne alattam.

Tudom, hogy mindez csak egy módon érhetne véget: lángok közt. És mégsem... mégsem tudtam odébbállni.